

NOVEMBERI GONDOLATOK

„Kint voltál te is halottak napján a temetőben? Óvatosan magadhoz szorítottad az ős virágait, hogy össze ne törjék a tolongásban, aztán ott

hajlongtál egy sír előtt. Ujjaid gereblyéjével lesimogattad róla a leveleket, és kigyomláltad a gázt, amely egyaránt nő élők között és holtak fölött. Aztán: megszépítetted kissé a halált, virágokkal eltakarva a nyirkos földet. Aztán ő-rá gondoltál, amikor még élt... Milyen más is volt akkor! S míg ott álltál: mintha kicsit élt volna. Valahogy így volt? Rettenetes és édes adomány, hogy emlékezni tudunk. Ezért emlékezünk - szabad. Az emlékezés nem bűn. A virág a síron sem válik „bűn”-né. A halottak-napi „zarándoklás” sem bűn. De az evangéliumi hívő ember számára kevés! Több is telhetne tőlünk. Mi történnék, ha a halottak napja után számunkra egy ÉLŐK NAPJA is következne? Vannak jóakaratók és hívő keresztények, akik szegyenek mondják a sírnál a könnyet, és csak a bátor, diadalmas éneklést tartják méltónak Jézus követői számára. Aki ezt hittel teszi és teheti már, áldja érte a benne diadalmaskodó Élő Jézus Krisztust. De éppen az ilyen diadalmas hitű tanítvány tudja, hogy nem mindenkinek egyforma a hite. Hogy a könny nem szégyen! Hiszen Jézus

is sírt Lázár fölött. Hogy nem illő a hősködés a koporsó mellett és nem jó dolog a fájdalom elnyomása sem. Mert az elnyomott fájdalom valahol másutt buggyanhat ki, például testi betegség formájában. Nem hitelenség az még, ha valaki megsiratja édesanyját vagy édesapját, gyermekét. Ha nem szégyen a könny egy pályaudvaron, ahová visszafelé is befutnak vonatok, miért lenne szégyen ott, ahol csak kifelé vezet az út ebből az életből? Hiszen „Boldogok a sírók, mert ők megvigasztaltatnak” (Mt 5,4). Inkább az a kérdés: tudunk-e vigasztalni és vigasztalódni - az Úrban?”

Forrás: Gyökössy Endre: Akarsz-e meggyógyulni hamis gyászból? (részlet)

Ady Endre

Halottak napján

Halottja van mindannyiunknak,
Hisz percről-percre temetünk,
Vesztett remény mindenik percünk
És gyászmenet az életünk.
Sírhintolunk, gyászolunk mindig,
Temetkező szolgák vagyunk!
-- Dobjuk el a tettető álcát:

Ma gyásznapi van, ma sírhatunk!
Annyi nyomor, annyi szenny, vétek
Undorít meg e sárgolyón...
Hulló levél hányszor feledtet
A megváltó, a gyilkos ón!...
Óh, hányszor kell a sírra néznünk,
Hogy vigasztaljuk önmagunk --
-- Dobjuk el a tettető álcát:
Ma ünnep van, ma sírhatunk!...

HIT-HITVALLÁS

“NEVELD A GYERMEKET A NEKI MEGFELELŐ MÓDON, MÉG HA MEGÖREGSZIK, AKKOR SEM TÉR EL ATTÓL” (PÉLD 22,6).

Ez az igevers lehetne nevelőmunkánk motója is. Mi is a megfelelő mód? Pedagógusként azt mondom, megláttatni a gyermekkel a szépet, kinyitni szívét a jóra, türelemmel, szeretettel figyelni rá. Ehhez nekünk is ilyennek kell lennünk. Ha jól csináljuk, rájövünk, ebben legnagyobb segítségünkre maguk a gyerekek vannak. Ezt az élményt élhettem meg a nyáron, amikor a napközi táborban töltöttem egy napot. Berta (Őt így szólítják a gyermekek is), nagy szakértelemmel, s főleg szeretettel vezette a gyermekeket a misszió megértésére.

Egy alkalommal filmet néztünk egy szegény afrikai iskoláról. Megálapítottuk, hogy a gyerekek imával és adakozással segíthetnek ezeknek a gyermekeknek. Kiderült, hogy egy Túró Rudi árából egy egész csoport megebédelhetne. A foglalkozás után az udvaron pihentünk, amikor egy 8 év körüli kislány ült le mellém eléggé gondterhelt arccal. Megkérdezte, szeretem-e a Túró Rudit. Nemleges válaszomra elmondta, ő nagyon szereti, s naponta kettőt eszik meg, de most arra gondolt, bár nehéz lesz, de felajánlja az egyiket. Érdekelte, én hogyan fogok segíteni. Hamar „lemondtam” a napi egyik kávémról. Megnyugodva játszani szaladt a többiekhez, bennem pedig megindította a gondolatok sorát. Első gondolatom az öröme volt. Bízunk kell a jövőben. Hiszem, mert hinni akarom, hogy ez a kislány megértette a misszió lényegét. A felnőttek felelőssége, hogy megtartja-e ezt a tiszta szeretetet. Eszembe jutottak Márk evangéliumának sorai:

„Engedjétek hozzám a gyermekeket, ilyeneké az Isten országa” (Mk.10,10-13). A gyerekek végigkísérték Jézus földi életét. Ott látjuk őket a kánai menyegzőn, amikor elkezdte messiási munkáját, megtaláljuk őket, a megvendégelt ötezer ember között, és együtt hozsannáztak

virágvasárnap a felnőttekkel. Nyilvánvaló tehát, hogy Isten országa az övék is. Jézus azt is elmondja, hogyan tanítanak meg bennünket, felnőtteket arra, miként kell Istenben bízni, hogyan kell rátekinteni olyan gyermeki hittel, olyan tiszta tekintettel, ahogyan csak egy kisgyermek tud nézni ebben a világban. Igen, a gyermekek tanítanak meg bennünket, felnőtteket, hogy az Atya gyerekei vagyunk, s ha erről elfeledkezünk, megszakad a kapcsolatunk Istennel. A Hit éve alkalmas arra, hogy átgondoljam, s rendezem hitéletemet. Köszönöm Neked, kicsi lány, hogy tükröt tartottál nekem! A te tiszta gyermeki hangod ma is gyakran ad nekem erőt, amikor nagypénteki szomorúság fészkel be a szívembe magát. Ilyenkor arra gondolok, kell lennie egy „túrórudinyi” hitnek, szeretetnek, amely nyitogatja a hit kapuját.

Rácz Jánosné

LENGYELORSZÁGBAN JÁRTUNK...

Plébániai közösségünk kis csapata és a józsi filiólához tartozó testvéreink közül többen arra használtuk fel az ünnepünk előtti hosszú hétvégét, hogy október 20-23. között egy röpke kirándulást tegyünk Lengyelország déli részén. A nedecki várat, a híres wieliczki sóbányát, Krakkóban a Wawel királyi várat, Krakkó Lagiewniki kerületében az Isteni Irgalmasság székesegyházát láttuk, majd kedden, október 23-án az út utolsó állomása, Zakopane nevezetességeinek megtekintése következett. Eddig a száraz adatok. Ezeket még könnyű volt felidézni és leírni, ami azonban minden bármilyen rövid kis útleírásnál gondot okoz, az az élményeknek, a lelki hozadéknak a megfogalmazása. Mít is lehetne elmondani? A gyönyörű kárpáti tájakat, a Dunajec folyó csillogását a ragyogó napfényben, amelyet a jó Istentől ajándékba kaptunk a négy nap során végig? A sóbánya félelmetes folyosóit és üregeit, ahol megcsodálhattuk a kápolnákat és a hatalmas só katedrális, ahol Boldog II. János Pál szobra alatt énekelhettük a Boldogasszony anyánkat? Hogy tudjam szavakban leírni Krakkó főterének bámulatba illő tágasságát, építészeti remekeit és azt az irigylésre méltó és megható gondoskodást, ahogy a lengyelek ragaszkodnak hagyományaikhoz és ápolják ezeket a relikviákat? Az Isteni Irgalmasság lenyűgözően modern székesegyházát, amelynek kápolnájában nemzeti ünnepünkön egy lengyel/magyar atya tartott nekünk megrendítő szentbeszédet? Azt a kedvességet, és szeretetet, amelyet az albertinus nővérektől kaptunk, az étteremvezető asszony vendégszeretétét, akinek búcsúzóul az ároni áldást

énekeltük el? Késmárkon Thököly Imre Magyar koszorúkkal borított sírját? Kavarognak az emlékek, a gondolatok. Egy biztos: mindannyian sokkal gazdagabbak lettünk a négy nap után. A köszönet pedig a jó Istené, aki elvezetett minket ezekre a csodálatos helyekre. Kovács Csaba tanár úr, aki páratlan történelmi ismereteivel és nyelvtudásával a legjobb idegenvezetőnek bizonyult, akivel valaha is találkoztam. Felföldi László atyánk, aki az Úr derűjét közvetítette

nekünk. Gajdos Zsuzsáé, aki jó édesanyaként viselte gondját a csoportnak, és az anyagi gondok terheit oly könnyed eleganciával kezelte. A gépkocsivezetőé, aki hallatlan biztonsággal vezette buszunkat, és mindenkié, akivel megoszthattuk a szeretetet és az út örömét.

Dr. Lieli Pál

GYEREKEKNEK

Az októberi rejtvény megfejtése:

Szent Tarzicius.

Nyertes: Tizslavicz Janka, 3. o.

E havi kérdésünk:

Kik jövendőlték meg a Megváltó születését?

Várjuk a helyes megfejtéseiteket!

ADVENT A VÁRAKOZÁS IDŐSZAKA

HOSSZAN VÁRNI KÍNOS!

Hosszan dolgozni, folyamatosan tenni, anélkül, hogy elérnénk a célt; csak várni az eredményt éveken át, türelmetlenné tesz bennünket.

Pedig hát a várakozás igen nagy szerepet játszott az embernek Istenhez való kapcsolatában. Világunknak a várakozás hosszú századain át kellett előkészülnie az Úr jövetelére. De végül meg lett az eredménye: mikor Jézus elhagyta názáreti otthonát és elindult Izrael útjain, hogy hirdesse az örömhírt, az emberek ott voltak és várták. A vakok az útszélén ültek, a béna könyörgött, hogy vigyék hozzá, a készséges szívu szegények, éhesen és szomjasan, kérték: beszéljen királyságáról. Halászok, vámszedők, utcanők, de még az írástudók és farizeusok is várták Izrael megváltását. Az a szó, amely a legtöbbször összefoglalja ezt az állapotot, vagyis amikor várunk valakit, akinek el kell jönnie, de amit már most sejtünk és előre megízelünk, az a reménység. Ádvent a reménység (spirituális) időszaka. A reménykedő várakozás

drága hagyományaink egyike. De mi olyan jó benne?

A várásnak két oldala van. Egyik a külső. Ott hagyjuk a dolgok külső folyamatát; kilépünk az események áramából. Bemegyünk egy csendes szobába, egy kis kápolnába, leülünk teljesen egyedül. Mintha egy kicsiny szigeten találnánk magunkat, ahol semmi dolgunk; kénytelenek vagyunk tétlenül várni, hogy belül történjen valami. Mert a várakozás másik oldala a belső. Engedjük, hogy szívünkben-lelkünkben homályosan, halványan feltörjön az öröklét nyugalma. Jézustól tudjuk: az a belső erő, amely a várakozó keresztényt hatalmába keríti, a szívünkbe kiáradt Lélek ereje. Hogy a Lélekkel találkozzunk, ahhoz félre kell húzódnunk, s meg kell tanulnunk hallgatag türelemmel várni.

Ha egy hívő ember Urára vár, megáll az idő, és átszillog rajta az örökkévalóság! Reménykedve várni tehát - akár egy életen át - nem kínos, hanem jó!

Forrás: Cirill atya adventi gondolatai

A SZENTMISÉK IDŐPONTJAI

MEGTESTESÜLÉS TEMPLOM

vasárnap:	9.00-kor görög katolikus liturgia
	11.00-kor ünnepi szentmise
hétköznap:	18.00-kor szentmise
<i>Gyónatás, lelkibeszélgetés minden szombaton szentmise után.</i>	

Adventi nap gyerekeknek: december 1-jén, szombaton 9.00-12.00 óra között.

JÓZSAI SZENT CSALÁD TEMPLOM

vasárnap:	9.00-kor ünnepi szentmise
szerda:	18.00-kor szentmise

Rorate: adventi időben, december 3–22. között hétköznapokon (hétfő - szombat) reggel 6 órakor. Esti szentmisét adventi időben csak szombaton tartunk! A rorate után mindenkit szeretettel várunk a plébánián reggelire; egy teára, egy kávéra!

IRODAI ÓRÁK: Minden hétköznap intézhetik kedves híveink ügyeiket (keresztelés, házasságkötés, temetés, szentmise) a plébánián. **Ügyfélfogadási Idő:** munkanapokon délután 15-18 óra között. **Plébános:** Felföldi László, Tel.: 30/9855-640, E-mail: plebanos@megtestesules.axelero.net **Irodavezető:** Bakai Berta, Tel.: 30/687-6377 **Munkatárs:** Gajdos Zsuzsanna, Tel.: 30/573-6577 **Tel.:** 52/535-735 **e-mail:** iroda@megtestesules.axelero.net **Honlap:** http://megtestesules.info

A MEGTESTESÜLÉS PLÉBÁNIA HÍRHRANG KIADVÁNYA.

Kiadja a Megtestesülés Római Katolikus Plébánia Hivatal. 4032 Debrecen, Borbíró tér 9. (levélcím: 4015 Debrecen, Pf. 74.)

Felelős kiadó: Felföldi László Tel.: 06 30 9855-640 E-mail: plebanos@megtestesules.axelero.net

Szerkesztette: Rác Zsuzsanna E-mail: raczne75@gmail.com